

tele provozu výsad. košicko-bohumínské dráhy, zjistivše, že mu nepříslušelo právo jmenovati úředníky, nýbrž toliko správní radě, a stačí v tomto směru odkázat ku výstižným důvodům rozsudků nižších soudů, jež nebyly vyvráceny dovolacími vývody.

Z výtčeného již hlediska dovolacího soudu jest neopodstatněným i další nárok žalobcův na náhradu diet, který odůvodňuje služebním přeložením do Š., když toto přeložení zařídila již státní železniční správa jako zaměstnavatelka žalobcova, nikoli žalovaná košicko-bohumínská dráha a žalobce také ve sporu proti státu se téže náhrady diet domáhal na čsl. státu a když nárok jeho byl jako bezdůvodný věcně zamítnut, uplatňuje ho nyní zase proti žalované výsad. košicko-bohumínské dráze, opíraje ho o skutkové předpoklady libovolně sestavené a hraničící téměř až na svévoli, jako, že byl žalovanou dráhou poslán ku konání služby do Š. Nárok žalobcův na propočítání služebních let a z něho odvozený další nárok na zaplacení částky 14.000 Kč byl právem nižšími soudy pro neurčitost zamítnut, ježto nebylo k jeho opodstatnění uvedeno žádných skutkových okolností.

Čís. 7839.

Obecní zaměstnanci.

Usnesla-li se obec, že obecní úředníci a zřízení mají býti postaveni na roveň právně i služebně státním zaměstnancům a že tato parita má na býti účinnosti dnem 1. ledna 1926, dlužno míti za to, že úprava měla býti provedena podle platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n.

Předložení usnesení obcí nadřízenému úřadu ve smyslu § 212 (4) plat. zák. a rozhodnutí tohoto o něm lze se domáhati řízením správním, nikoliv pořadem soudním.

(Rozh. ze dne 2. března 1928, Rv II 848/27.)

Žalobce, městský vrchní strážník v Š. na Moravě, domáhal se na obci Š., by byla uznána povinnou vyhotoviti mu dekret podle zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud vyhověl žalobcovu odvolání potud, že zamítl žalobu pro tentokráte. Důvody: Soud první stolice zamítl žalobní prosbu předně proto, že se usnesení obecního zastupitelstva v Š. ze dne 27. dubna 1927 a 30. července 1925, jímž mají býti městští úředníci a sluhové na roveň postaveni státním zaměstnancům po stránce právní a služební, nevztahují na platový zákon čís. 103 z r. 1926, ježto zákon ten ještě tehdy neměl platnosti. Žalobce nemůže proto žádati vydání dekretu ve smyslu tohoto zákona. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Podle usnesení městského zastupitelstva ze dne 20. července 1925 byli obecní zřízení na roveň postaveni státním zaměstnancům s účinností od 1. ledna 1926. Ježto toto usnesení mluví všeobecně, že platové a služební poměry obecních zřízců mají býti v témže objemu upraveny, jak budou upraveny poměry státních zaměstnanců, a ježto usnesení to stanoví jako den rozhodný 1. leden 1926,

dlužno toto usnesení vykládati tak, že obecní zřizenci mají dnem 1. ledna 1926 dostati ten plat, který téhož dne budou pobíratí státní zaměstnanci stejné kategorie. Chtěla-li strana žalovaná postavití své úředníky na roveň státním zaměstnancům jen pokud zůstanou účinnými platové zákony v době usnesení ze dne 30. července 1925, měla to ve svém usnesení také vyřknouti; právě proto ale, že to neučinila a dokonce stanovila 1. leden 1926 jako den rozhodný pro vyměření platu, jest míti za to, že i pro příště chtěla míti paritu mezi svými úředníky a státními zaměstnanci. Avšak zákon, o který se odvolatel opírá, stanovil v § 212 čtvrtý odstavec příslušné záruky, by parita obou druhů zaměstnanců byla ve smyslu § 212 cit. zák. podle zásad tam vytknutých provedena. Za tím účelem vyhradil čtvrtý odstavec § 212 cit. zák. samosprávným úřadům dohlédacím schválení provedení opatření v obecních zastupitelstvech. Dokud platová úprava není schválena dohlédacím úřadem, nemohou obecní zastupitelstva vyhotoviti svým zřizencům dekrety, neboť listiny ty mají kromě jiného obsahovati dopodrobna i úhrn služebních požitků. Ježto odvolatelem nebylo ani tvrzeno, že dohlédací úřad případnou úpravu platovou již schválil, jest jeho žalobní žádání toho času předčasným a musilo býti pro tentokráte zamítnuto.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Usnesla-li se žalovaná obec formálně bezvadným usnesením svého zastupitelstva ze dne 30. července 1925, že obecní úředníci a zřizenci mají býti postaveni na roveň i služebně státním zaměstnancům a že tato parita má nabýti účinnosti dnem 1. ledna 1926 a bylo-li odvolacím soudem zjištěno, že úprava měla se státi se zřetelem k novému zákonu o plattech státních zaměstnanců, plyne z toho, že úprava měla býti provedena na základě předpisů platového zákona ze dne 24. června 1926 č. 103 sb. z. a n., jehož ustanoveními, pokud se týkají obecních zaměstnanců, jest žalovaná obec vázána. V § 212 (1.) tohoto zákona jest výslovně nařízeno, že úprava služebních požitků a právních nároků obecních zaměstnanců nesmí přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie. Podle čtvrtého odstavce § 212 zákona vyžaduje provedení takové úpravy schválení dohlédacím samosprávným úřadem a proto nemůže žalovaná obec vydati žalobci dříve dekret, upravující jeho služební poměr a požitky, dokud se nedostalo jejímu návrhu na provedení nové úpravy souhlasu nadřízeného úřadu, ježto by jinak žalovaná obec porušila velící předpis zákona, který činí provedení úpravy závislým na schválení dohlédacího úřadu. Nejde tu o soukromoprávní smluvní jednání ani o subjektivní závazek obce k jejím zaměstnancům, tedy i k žalobci, jak dovolání mylně doličuje, nýbrž o veřejnoprávní úkon obce a její projev vůle jako veřejné korporace, jehož přezkum však vyhrazuje zákon ještě dozorcímu úřadu a vyžaduje bezpodmínečně k provedení úpravy jeho schválení. Netřeba se proto ani obíratí dovolacími vývody, pokud posuzují služební poměr žalobcův s právního hlediska ryze soukromoprávního, a nemá ani významu, odkazuje-li dovolatel k ustanovení člán-

ku VI. čís. 3. uv. zákona k c. ř. s., ježto ani z něho nemůže žalobce pro svůj žalobní nárok nic vytěžiti. Není také v moci obce, by vynutila schválení svého usnesení o úpravě služebních požitků a právních nároků svých zaměstnanců na dohlédacím úřadě, jak dovolání mylně předpokládá. Předložení usnesení obcí nadřízenému úřadu a rozhodnutí tohoto o něm, lze se domáhati jen řízením správním, nikoli pořadem soudním.

Čís. 7840.

Platnou jest úmluva o zrušení pachtovní smlouvy při každém porušení pachtovního závazku. Význam ustanovení pachtovní smlouvy, že podnájemníci budou trpěti jen se svolením pronajímatele.

(Rozh. ze dne 2. března 1928, Rv II 132/28.)

Žalobkyně propachtovala roku 1926 žalovaným usedlost na šest let. Bylo ujednáno, že hnojení a obdělávání luk a rolí musí býti provedeno pořádně, že sláma docílená na pachtovaných pozemcích a ostatní zásoby krmiva musí býti spotřebovány v hospodářství. Podle bodu 10 pachtovní smlouvy bylo lze přijmouti podnájemníky toliko se svolením pronajímatelů. Pro případ, že by některé ustanovení pachtovní smlouvy pachtýři nebylo splněno, měla smlouva zaniknouti. Ježto žalovaní prodali část slámy a přijali podnájemníky bez svolení žalobkyně, domáhala se na nich propachtovatelka žalobou, by pachtovní smlouva byla prohlášena za zrušenou. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle nepopřených zjištění procesního soudu I. stolice, porušili žalovaní smluvní závazky. Zcizili 5 až 7 q slámy a 3 až 4 q sena bez svolení propachtovatelů. Pachtýři přijali dále bez souhlasu propachtovatelů od jara 1927 třetí osoby za nájemné do pachtovního bytu. Žalovaní připouštějí, že ještě po žalobě byli tři podnájemníci bez souhlasu žalující strany za nájemné v pachtovním domě. Porušení pachtovní smlouvy pachtýři (podle bodu 4. a 10. pacht. smlouvy) jsou nepochybně zjištěna. Podle bodu 13 pacht. smlouvy je propachtovatel oprávněn zrušiti pachtovní smlouvu pro takové porušení smlouvy. Právní účinnost těchto smluvních ustanovení nastala. Bodem třináctým pachtovní smlouvy zamýšlí propachtovatel nutiti pachtýře ku přesnému plnění všech pachtovních závazků. Pohnutka této úmluvy jest bezvadná. I donucovací prostředek (zrušení pachtovní smlouvy) jest bezpochybně přípustný. Nelze proti tomuto namítnouti, že právě jmenovaná porušení závazku pachtýřem nemají významu pro propachtovatele. Za určitých okolností jest propachtovatel velmi citelně stížen, jestliže sklizená sláma nebyla spotřebena v hospodářství pachtovaném, nebo jestliže byli podnájemníci přijati do pachtovního obydlí. Stačí poukázati na následky nevyhnutelného vedení sporu pro vyklizení proti podnájemníkům. Co pachtýři při převzetí pachtu věnovali ohledně zásob píce v hospodářství oprávnňuje pachtýře dle smlouvy (bod 4.) jen k odstranění téhož množství píce avšak jen po skončení pachtu. Zda jest platné i ono ustanovení pachtovní smlouvy (bod 13), dle něhož